

ἀναγκαστήρι τό, ἀμάρτ. ἀναγκαστήρ Μακεδ. (Νάουσ.)
Ἐκ τοῦ μεταγν. ὄν. ἀναγκαστήριος = ὁ καταναγκάζων τινά

Ὁργανον, διὰ τοῦ ὁποίου ὑποδαυλίζει τις τὸ πῦρ.
Συνών. συνταύλιστρο.

ἀναγκαστικά ἐπίρρ. λόγ. κοιν. ἀνιγασ'κὰ Λέσβ.
ἀναγκαστικὸ Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναγκαστικός.

1) Διὰ τῆς βίας, ἀναγκαστικῶς κοιν.: Τὸ εἶπα - τὸ ἔκανα - τὰ φάγα ἀναγκαστικά. Πῆγα ἐκεῖ ἀναγκαστικά κοιν. Ἰγὼ δὲν ἤθελον νὰ πάγουν 'ς τοὺν χουριό, μὰ ἀνιγασ'κὰ πῆγα Λέσβ. Ἐφυγε ἀναγκαστικὸ Καστορ. *Ὁ πολιτισμὸς ποῦ θὰ γεννηθῇ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας θὰ γίνῃ ἀναγκαστικὰ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸ αὐτικὸ Ἰδραγούμ. Ἑλλην. πολιτισμ. 232. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγκασιὰ B 2. 2) Ἐν σπουδῇ, ἐν βίᾳ Λέσβ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγκασιὰ B 1.

ἀναγκαστικός ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Κύθν.
ἀνιγασ'κός Λέσβ. ἡνεγκαστικός Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναγκαστικός.

1) Ὁ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἢ τῆς βίας ἐπιβαλλόμενος λόγ. κοιν.: Ἀναγκαστικὸ δάνειο. Ἀναγκαστικά ἔργα. Ἀναγκαστικὴ δουλειά. 2) Ὁ δι' ἐπιμονῆς ἐξαναγκάζων τινά Λεξ. Δημητρ.: Ἀναγκαστικὸς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, σὲ ὑποχρεώνει καλὰ καὶ σώνει νὰ πῆγς. 3) Βιαστικός, σπεύδων Κύθν. Λέσβ.: Εἶναι πολὺ ἀναγκαστικός Κύθν. Συνών. ἀναγκαστός, βιαστικός, σπουδαχτικός. 4) Ὁ προξενῶν κόπον, κουραστικός Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): ἡνεγκαστικὸν δουλειὰ ἐν' αὐτὸ ντὸ λές με νὰ 'φτιάγω (κουραστικὴ ἐργασία εἶναι αὐτὴ ποῦ μοῦ λέγεις νὰ κάμω) Χαλδ.

ἀναγκαστικῶς ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀναγκαστικῶς.

Κατ' ἀνάγκην, διὰ τῆς βίας: Ἀναγκαστικῶς θὰ μείνω, γιὰτὶ βρέχει ἔξω. Ἀναγκαστικῶς τὸ ἔκαμα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγκασιὰ B 2.

ἀναγκαστός ἐπίθ. Κύπρ. ἀναγκαστός Σύμ. ἀνηγκαστός Κύπρ. ἀνηγκαστός Σύμ. ἡνεγκαστός Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἀναγκαστός = ὁ ὑπ' ἀνάγκης πράττων τι.

Ὁ ἐν σπουδῇ πράττων τι, ὁ ἐπειγόμενος, βιαστικός ἐνθ' ἄν.: Ρέσ-σει ἀνηγκαστός (ρέσ-σει = περνᾷ) Κύπρ. || Παροιμ.

*Ἡ δ-δύλλα ἢ ἀναγκαστὴ στραβὰ κουλούτμα κάμνει (τὰ ἐν σπουδῇ γινόμενα ἔργα εἶναι ἀτελεῖ) αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. (ἔκδ. RDawkins) 1,34 *θωρῶντα πῶς ἔρχονται ἀναγκαστοὶ ἐφοβήθη. Συνών. ἀναγκαστικός 3, βιαστικός, σπουδαχτικός.

***ἀναγκαστοσύνη** ἢ, ἡνεγκαστοσύνη Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναγκαστός.

Σπουδῇ, ταχύτης: ἡνεγκαστοσύνη δὲν ἔχει!

***ἀναγκατός** ὁ, ἡνεγκατός Ρόδ. ἡνεγκατός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκάζω.

1) Κοιλοπόνημα κατὰ τὸν τοκετόν, ὠδίνες: Ὁ ἡνεγκατός της ἦταν πολὺ ἄσκημος. Συνών. ἀνάγκασι 3 β, πόνοι (ἰδ. πόνος). 2) Στεναγμός: Οἱ ἡνεγκατοὶ του ἐβγαίνουν.

ἀνάγκημα τό, ἀμάρτ. ἀνάγκημα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκεύω.

Πάθησις, νόσημα συνήθως νευρικόν: Φρ. Ποῦ νὰ 'χῃς τὸ ἀνάγκημα! (ἀρά). Συνών. ἀνάγκασμα 4, ἀναγκεμός.

ἀναγκεμένα ἐπίρρ. ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἀναγκεμένος μετοχ. τοῦ ρ. ἀναγκεύω.

Οἰκτρῶς, ἀθλίως: Περνᾷ κακὰ καὶ ἀναγκεμένα. Συνών. ἄσκημα, κακὰ, ἀντίθ. θαυμασία, καλὰ, ὡραῖα.

ἀναγκεμός ὁ, ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκεύω.

***Ἀνάγκημα**, ὁ ἰδ.: Ἐχει ἀνάγκη καὶ ἀναγκεμό. || Φρ. Ἀναγκεμός καὶ ἀνάγκη! (ἀρά).

ἀναγκερὸς ἐπίθ. (Ν. Ἑστ. 5 (1929) 332) — Λεξ. Δημητρ. ἀναγκιρὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀνάγκη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερὸς.

1) Ὁ πλήρης ἀνάγκης, ὁ δεόμενός τινος (Ν. Ἑστ. ἐνθ' ἄν.): Ὅποια δουλεύει τὴν ἡμέρα μοναχά, ἢ δὲ θὰ προφτάσῃ νὰ τελειώσῃ τὸ βηλάρι της ἢ δὲ θὰ δώσῃ χέρι 'ς τοὺς ἀναγκερὸς ἐργασίες τοῦ σπιτιοῦ της. 2) Ὁ ἔχων ἀνάγκην πολλῆς δαπάνης Λεξ. Δημητρ.: Ἀναγκερὰ εἶναι τὰ παιδιὰ, θέλουν καλοφάγει, ντύσιμο, σπούδαγμα. 3) Ὁ λίαν πτωχός, ἐνδεὴς Λεξ. Δημητρ.: Παροιμ. Τοῦ ἀναγκεροῦ τὸ πεσκέσι δὲν εἶναι γιὰ χόρτασι (τὰ ἐξ εὐτελῶν προερχόμενα εἶναι ὁμοίως εὐτελεῖ). 4) Ἀγονος, ἄφορος Λεξ. Δημητρ.: Ἀναγκερὰ ἀμπέλια - περιβόλια - χωράφια. Ἀναγκερὸ τὸ νησί μας, τὸ πρὸ πολὺ σ'τάρι τὸ φέρνομε ἀπέξω. 5) Ἐπιβλαβὴς Στερελλ. (Αἰτωλ.): Κιρὸς ἀναγκιρὸς. Τὸ πιπὸν εἶν' ἀναγκιρὸ 'ς τοῦ στοινμάχ. Μὴν τρώς ἀλατ'σμένα χέλυα, εἶνι ἀναγκιρὸ φαεῖ. Σὶ βάψ' οὐ πειρασμός κι τρώς οὐλον ἀναγκιρά.

ἀναγκεύω Ζάκ. ἡπ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Λακων. κ. ἄ.) ἀναγκεύω ἡπ. Μακεδ. (Καστορ. κ. ἄ.) ἀναγεύω Κεφαλλ. Νάξ. ἀναγεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) ἀναγεύου Σαμοθρ. Μέσ. ἀναγκεύομαι Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) ἀναγκεύομαι ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Νεοχώρ. Περίστασ.) ἀνεγεύομαι Κρήτ. (Σητ.) Μετοχ. ἀναγκεμένος Κύθηρ. Ρόδ. ἀναγεμένος Ἀνδρ. ἀναντξεμένος Κύπρ. ἀναντξεμένος Σκυρ. ἀναγκιμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεγεμένος Θήρ. Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀνάγκη.

Α) Ἐνεργ. 1) Εἶμαι ἀναγκαῖος εἰς τινά Μακεδ. Πελοπ. Σαμοθρ.: Δὲ βουλῶ νὰ σὶ δώσω τοῦ ζῶ, γιὰτὶ μ' ἀναγεύ' κ' ἐμένα (βουλῶ = μπορῶ) Σαμοθρ. || Γνωμ. Τὸ πρᾶμα ποῦ σοῦ ἀναγκεύει ἐσένα τοῦ γειτόνου σου μὴν τὸ δώσης Πελοπ. 2) Κάμνω νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη, ἔλλειψις τινος, καταναλίσκω, ἐξαντλῶ Μακεδ.: Ἀνάγκισι τὰ χόρτα (δὲν ἀφήκε χόρτα, τὰ ἔφαγε ὅλα). 3) Ἐνοχλῶ, βασανίζω Νάξ. (Κορων.) Πελοπ. (Βούρβουρ. Λακων.): Ἀπόψε μὲ ἀνάγκειρε ὁ πόνος καὶ δὲ μ' ἀφήκε νὰ κοιμηθῶ Βούρβουρ. Θὰ μὲ ἀνεορέψῃ καὶ θὰ μ' ἀναγεύγῃ νὰ μοῦ πῇ πῶς εἶμαι καβούρης (ἀνεορέψῃ = ἀναγορεύσῃ, κακολογήσῃ) Κορων.

4) Κτυπῶ τινά καθιστῶν αὐτὸν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀσθενῇ Ζάκ. Κεφαλλ.: Ἀφοῦ τὸ ἀλάλῃσε καὶ τὸ ἀνάγεψε, 'ς τὸ ὕστερο τὸ ἐσκότωσε Κεφαλλ. 5) Μολύνων καθιστῶ νοσηρὸν Κεφαλλ.: Ἀναγεύουνε τὸν τόπο.

Β) Μέσ. 1) Εὐρίσκομαι εἰς ἀνάγκην, ἀναγκάζομαι Θράκ. (Νεοχώρ. Περίστασ.): Ἀναγκεύ'κε νὰ κάμῃ αὐτό.

2) Εὐρίσκομαι εἰς στενοχωρίαν, δυσανασχετῶ, ἀδημονῶ Ζάκ. ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.): Δὲν ἔλαβα κανένα γράμμα καὶ ἀναγκεύομαι Ζαγόρ. 3) Προσβάλλομαι ὑπὸ νόσου σοβαρᾶς ἡπ. Κεφαλλ.: Δὲ ξέρω τί ἔπαθε καὶ ἀναγεύτηκε μὲ τὴ παδρεῖα πῶκαμε Κεφαλλ. Συνών. ἀναγκιῶνω 1. 4) Κυριεύομαι ὑπὸ δαιμόνων, παραφρονῶ Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κρήτ. (Σητ.): Ξέρω κ' ἐγὼ τί ἔπαθε; ἀναγκεύτηκε ὡς φαίνεται Ἀργυροῦδ. Ἐνεγκεύτηκεν ἢ κακομοῖρα καὶ βλαστημᾷ Θεούς, Παναγίες, καὶ δὲ θέλει νὰ πάῃ 'ς τὴν ἐκκλησὰ Σητ.

Μετοχ. 1) 'Ο πιεζόμενος υπό αναγκῶν, ένδεής Θήρ. Κύθηρ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Λακων.): *Αὐτὸς θεῖκειά γατάρα 'χει, ὅλο φτωχὸς εἶναι, ὅλο ἀναγεμένος 'Απύρανθ.* β) 'Αθλιος, ἐλεεινὸς 'Ηπ. (Ζαγόρ.): 'Ἀσμ. *Μᾶς ἦρθι καὶ ὁ φτινόπουρους πικρὸς καὶ ἀναγκιμένους.*

2) Βιαστικός, ἐπείγων Σκῦρ.: *Χασομερήσαμε, γιὰτ' ἔτυχε ἄλλη δ'λεϊὰ ἀνατξεμένη.* 3) 'Ο προσβεβλημένος υπό σοβαρᾶς ἀσθενείας 'Ανδρ. 'Ηπ. Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ρόδ.: 'Αναγεμέν' εἶν' ἡ κακομοῖρα καὶ φοβοῦμαι πῶς εἰσὰ ποῦ πάει θὰ 'ποθάνη Κρήτ. 'Σ τὸν αἰ - Παντελεήμοναν εἶδα πολλοὺς ἀναντξεμένους Κύπρ. *Τὰ πρόβατα - τὰ γίδια εἶνι ἀναγκιμένα φέτου Αἰτωλ. || Φρ. 'Αναγκιμένε! (λέγεται ὑβριστικῶς) 'Ηπ. Καστορ. || 'Ἀσμ.*

'Απόμεινε 'ς τὸ σπῖτι της κακὰ καὶ ἀναγκεμένη 'Ηπ. 4) 'Ο κατεχόμενος υπό δαιμόνων, παράφρων, φρενοβλαβής Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) Κρήτ.: *Μωρὴ ἀναγκεμένη, τί 'ν' αὐτὰ ποῦ κάνεις; 'Αργυρᾶδ. 'Ε, τὸν ἀναγεμένο, ἔκαμέ μας ἄνω κάτω! Κρήτ.*

Πβ. ἀναγκασμένος (ιδ. ἀναγκάζω), ἀναγκιάρεις, ἀναγκισμένος.

ἀνάγκη ἡ, κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Σῦλ.) Πόντ.('Ινέπ. Κερασ.) *ἀνάγη* πολλαχ. *ἀνάγκ'* βόρ. ιδιῶμ. *ἀνάγ'* πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. *ἀνάντζη* Μεγίστ. Πελοπν. (Λάστ.) Σκῦρ. Τσακων. κ.ά. *ἀνάντζη* Κύπρ. *ἀνάτζη* 'Ανδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Κύν. Μέγαρ. Νάξ. (Σαγκρ.) Σῦρ. Χίος *ἀνάγκα* 'Απουλ. *ἀνάγκια* Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) *ἀνάγ'* τό, Μύκ.

Τὸ ἀρχ. οὖς. ἀνάγκη.

1) Τὸ υπό τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων ἐπιβαλλόμενον κοιν. καὶ 'Απουλ. Καλαβρ. (Μποβ.) Καππ. (Σῦλ.) Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: *Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ δῶ - νὰ τὸ εἰπῶ - νὰ τὸ κάμω κττ. Εἶν' ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε. Βρέθηκα 'ς τὴν ἀνάγκη νὰ κάμω πρᾶμα ποῦ δὲν ἤθελα. Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τὸ κάνης; - νὰ τὸ πῆς; - νὰ τὸ δῆς; κττ. κοιν. Τὸ ἀνάγ' μ' τὸ κάν' (ἡ ἀνάγκη μὲ βιάζει) Μύκ. Τί τ'ς ἀνάγκ' αὐτ'νῆς νὰ πάη νὰ δ'λεύ'; Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Φρ. *Μὰ ἦτο ἀνάγκη; (λέγεται υπό τοῦ πρὸς ὃν προσφέρεται τι ἢ ὡς φιλοφρόνημα πρὸς τὸν ἐπιστρέφοντα δανεικὸν πρᾶγμα) κοιν. Κάνει τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία (ἐπὶ τοῦ ἐκουσίως δῆθεν πρᾶττοντός τι, ἐνῶ ἀληθῶς ἐξαναγκάζεται νὰ τὸ κάμῃ. 'Η φρ. μεσν. Πβ. 'Αννα Κομν. 1,308,15 (ἔκδ. Βόννης) «τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, ὃ φασι, ποιησάμενος» λόγ. κοιν. 'Εξ ἀνάγκης (σπανίως) Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) || Παροιμ. 'Η ἀνάγκη λυ' τὸ νόμο (ἡ ἀνωτέρα βία δικαιολογεῖ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεως) Πελοπν. (Μεσσ.) 'Εξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις (ἡ ἀνάγκη ἐξωθεῖ πολλακίς εἰς μεταβολὴν τῶν κεκανονισμένων. Εἰδικώτερον ἐπὶ τῶν ἀναβαλλόντων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοπομένου ἔνεκα προσκόμματος ἀνυπερβλήτου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,181. 'Η φρ. ἔχει τὴν ἀρχὴν ἐκ τῆς Κ.Δ. Πβ. Παύλ. 'Επιστ. 'Εβρ. 7,12 «ἐξ ἀνάγκης μετάθεσις γίνεται») πολλαχ. 'Η ἀνάγη τοῖς εὐγενικῆς ἀδιάντροποι τοῖς κάνει (πιεζόμενος υπό ἀνάγκης καὶ ὁ χρηστότατος ἀποβάλλει ἐνίστε τὴν αἰδῶ ἢ ὑπομένει ὑβρεῖς καὶ ἐξευτελισμούς. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,188) Θήρ. β) 'Η πρὸς ἀποπάτησιν ἐπειξίς Πόντ. (Κερασ.) γ) 'Αποπάτησις κοιν.: *Κάνω τὴν ἀνάγκη μου. Πηγαίνω πρὸς ἀνάγκη μου κοιν. Βγῆκε τὰ μισά'χτα ὄξου γι' ἀνάγκ' τ' Στερελλ. 'Εν-νὰ πάω νὰ κάμω ἀνάντζην μου Κύπρ. || Φρ. 'Ανάγκη καὶ κόφιμο! (ἐνν. νὰ σὲ πιάσῃ ἀρὰ υπό μορφὴν ἀντιλαβῆς πρὸς τὸν λέγοντα «δὲν ἔχω ἀνάγκη») 'Αρκαδ. δ) 'Απο-***

χωρητήριον, ἀπόπατος Θράκ. (Αἰν.) Κύπρ.: *'Επιασέν τὴν πόνος 'ς τὴν τδοιλῶν τδοαὶ κάθε 'λ-λίον βουρᾶ 'ς τὴν ἀνάντζην (βουρᾶ = τρέχει) Κύπρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναγκαῖο 1.*

ε) 'Αναγκαῖον σκεῦος Καλαβρ. (Μπόβ.) Συνών. ἀναγκαῖο 3. 2) Χρεία προσώπου ἢ πράγματος κοιν.: *'Εχω τὴν ἀνάγκη του. Τί ἀνάγκη τὸν ἔχεις; Τὸ χτήριο εἶναι γερό, δὲν ἔχει ἀνάγκη (ἐνν. προσοχῆς, διορθώσεως κττ.). Αὐτὰ τὰ λεφτὰ τὰ 'χαμε μεγάλη ἀνάγκη. 3) Στενοχωρία Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Χαλδ.): *'Ανάγκια ἐσέβε σε; (τί ἔχεις καὶ στενοχωρεῖσαι;) Χαλδ. Τιδὲν ἀνάγκιαν 'κ' ἔδ' (δὲν ἔχει καμμίαν στενοχωρίαν) αὐτόθ. || Φρ. 'Ανάγκια νὰ μπαίγῃ σε! (εἶθε νὰ στενοχωρηθῇς! 'Αρὰ) Οἶν. || Παροιμ. 'Η μαμμή σὺρ' τ' ἀνάγκιας καὶ ὁ ποππᾶς τρώει τὸ φουστρον (ἄλλος στενοχωρεῖται καὶ κοπιᾷ καὶ ἄλλος ἀπολαμβάνει. φουστρον = σφουγγᾶτον) Χαλδ. β) Δυστύχημα, κακὸν Κρήτ. Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.): *Μεγάλη ἀνάγκη πέρασε Κρήτ. 'Ανάγκιαν ἔβαλα 'ς τὸ κιφάλι σ'; (τί κακὸν σοῦ ἔκαμα;) Κερασ. Ντό ἀνάγκιαν εἶεις; (τί κακὸ ἔχεις;) Τραπ. || Φρ. 'Ανάγκια ἀπέσου σ'! Κερασ. (κακὸ νὰ σοῦ 'ρθῇ, σκάσε!) γ) Οἰκονομικὴ στενοχωρία κοιν. καὶ Πόντ. ('Ινέπ.): *Αὐτὸς βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀνάγκη κοιν. Εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἀνάγκης (εἶναι ἐνδεής). 'Εξ ἀνάγκης μου τὰ πουλῶ κοιν. Τὸν πεδίκλωσε ἡ ἀνάγκη (δεινὴ περίστασις τὸν κατέλαβε) Πελοπν. ('Αρκαδ.) || Φρ. 'Ανθρωπος τῆς ἀνάγκης (πτωχὸς) κοιν. || Γνωμ. 'Ο καλὸς ὁ φίλος 'ς τὴν ἀνάγκη φαίνεται κοιν. Κάνε καλὸ 'ς τοὺς φίλους σου νὰ τὸ 'βρῆς 'ς τὴν ἀνάγκη σου πολλαχ. || Παροιμ. Φίλε μου, 'ς τὴν ἀνάντζη μου, τσ' ὀχτρέ μου, 'ς τὴ χαρά μου (ὅτι προθυμεῖται τις νὰ βοηθήσῃ ὡς φίλος τὸν δυστυχοῦντα, ἀλλὰ φθονεῖ αὐτὸν εὐτυχοῦντα. Πβ. ΒΦάβην ἐν 'Αθηνᾶ 45 (1933) 349 κέξ.) Σκῦρ. 4) Νόσος σοβαρά, πολλακίς μετὰ τοῦ ἐπιθ. κακὴ ἢ βασιλικὴ 'Απουλ. Ζάκ. Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Βέρ. Καστορ.) Πελοπν. (Φεν.) Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) Τσακων. —Λεξ. Αἰν. Μπριγκ. Βλαστ.: *Τὸν ἐκόλλησε μὴ ἀνάγκη Λεξ. Αἰν. 'Η ἀνάντζη του ἐν' ἁδ-δημη Κύπρ. Τὸ κοπέλλι ἔχει βασιλικὴ ἀνάγη Κρήτ. || Φρ. Μπά, ποῦ νὰ σ' εὔρη ἡ ἀνάγκη! 'Αργυρᾶδ. Ποῦ νὰ σὲ φάῃ ἡ κακὴ ἀνάγκη! Ρόδ. Νὰ σοῦ 'ρθῇ ἡ ἀνάγη! Κρήτ. 'Ανάγκη νὰ σὲ φάῃ! Ζάκ. 'Ανάντζη νὰ νι φάῃ! Τσακων. β) Φυματίωσις Καππ. (Σῦλ.) Κρήτ. Κύπρ.: *'Ανάγη 'χει καὶ δὲ διστεύγω γιὰ νὰ ζήσῃ Κρήτ. || Φρ. 'Ανάγη καὶ κακὸ νὰ σᾶσε βροῇ! (ἀρὰ) αὐτόθ. γ) Φρενικὴ νόσος Κρήτ. Πβ. λωλανάγκη. δ) 'Επιληψία Κύπρ. —Λεξ. Μπριγκ.: *Εἶδα τον μὲ τὰ μ-μάδκια μου, ποῦ τὸν ἐπκίασεν κατὸ ἀνάντζη Κύπρ. Συνών. ἀμελέτητο (ιδ. ἀμελέτητος 1 15), γλυκὺ (ιδ. γλυκός), σεληνιασμός. ε) 'Αφροδισιακὴ νόσος Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) Κύπρ. ς) 'Εντερικὴ νόσος, εὐκοιλίότης Στερελλ. (Εὐρυταν.): *Τὰ γιλάδια ἀρρουστᾶνι ἀπὸ ἀνάγκ' καὶ τὰ πουτίζουν ἀγριουκάστανον. Συνών. διάρροια. 5) Νόσος τῆς ἀμπέλου προλαμβα- νομένη διὰ τῆς θειώσεως Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) 5) Βῆξ 'Απουλ. Συνών. βῆχας.********

ἀναγκιαράκι τό, ἀμάρτ. 'ναγκιαράκι Ρόδ.

'Υποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀναγκιάρεις.

Τὸ πάσχον ἐκ σοβαροῦ νοσήματος, οἷον φθίσεως κττ., καχεκτικόν: 'Ε, τὸ 'ναγκιαράκι! Πβ. ἀναγκεμένος (ιδ. ἀναγκεύω), ἀναγκιάρεις, ἀναγκισμένος.

ἀναγκιάρεις ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ναγκιάρεις Ρόδ. Οὐδ. ἀναγκιάρικο Πελοπν. (Βούρβουρ.)

'Εκ τοῦ οὖς. ἀνάγκη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρεις.

1) 'Ο πάσχων ἐκ σοβαροῦ νοσήματος, οἷον φθίσεως

